

POSTANOWIENIE

29 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesółowski

na posiedzeniu niejawnym 29 stycznia 2025 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa T. T.

przeciwko H. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

o ustalenie,

oraz z powództwa wzajemnego H. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.

przeciwko T. T.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

na skutek skargi kasacyjnej T. T.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie

z 13 września 2023 r., I ACa 467/21,

1. Odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. Zasądza od powoda na rzecz pozwanego tytułem kosztów postępowania kasacyjnego 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia powodowi do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda T. T. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 13 września 2023 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) polega na sformułowaniu tego zagadnienia, wskazaniu przepisu, na tle którego ono powstało i przedstawieniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej oraz innych podobnych spraw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 21 listopada 2024 r., I CSK 1498/24).

Natomiast oczywista zasadność skargi kasacyjnej oznacza, zgodnie z poglądem utrwalonym w judykaturze, że strona musi przedstawić dokładny wywód, na czym - jego zdaniem - polega oczywista zasadność skargi w danej

sprawie z przytoczeniem przepisów, których naruszenie ją spowodowało oraz argumentację wskazującą na to, dlaczego opisane naruszenie doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Innymi słowy, skoro przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie strony, że skarga jest oczywiście uzasadniona, to powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 26 listopada 2024 r., I CSK 2465/24).

Zdaniem skarżącego wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania był uzasadniony z uwagi:

„1) na zarzut zawarty w pkt. II.1 z uwagi na jego oczywiste uzasadnienie polegające na przyjęciu błędnej podstawy faktycznej rozstrzygnięcia mimo prawidłowego ustalenia stanu faktycznego

2) na zarzut zawarty w pkt. II. 2,3 gdyż w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne polegające na konieczności ujednolicenia linii orzeczniczej Sądów odnośnie traktowania konsumenta zawierającego umowę z przedsiębiorcą, w zakresie np. umów frankowych gdzie wymogi dotyczące rozeznania konsumenta co do istotnych postanowień umowy i przyjęcia przez Sąd błędu strony będącej konsumentem (w tym ceny transakcji kredytowej) są niższe niż kryteria przyjmowane przez Sąd w sprawach wynikających z treści art. 8 art. 84 k.c., art. 86 k.c., art. 88 k.c., oraz art. 388 k.c.”

Odnosząc się do wskazywanej przez skarżącego oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy uznać, że zarzut ten jest niejasny, bowiem podstawa faktyczna rozstrzygnięcia pokrywa się znaczeniowo z ustaleniami faktycznymi poczynionymi przez Sąd.

Z uzasadnienia skargi wprost wynika, że jej autor podważa dokonaną przez Sąd odwoławczy ocenę dowodów oraz poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne, co jest w świetle art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c. niedopuszczalne. W myśl art. 398³ § 3 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Oznacza to, że spór o ocenę poszczególnych dowodów i ustalenie stanu faktycznego nie wchodzi w rachubę podczas postępowania przed Sądem Najwyższym, który - zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c. - jest związany ustaleniami faktycznymi, stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Z uwagi na ograniczenia wynikające z powołanego przepisu, oczywista zasadność skargi kasacyjnej nie może być oparta na kwestionowaniu ustaleń faktycznych i oceny dowodów, dokonanych przez sądy powszechne (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 czerwca 2024 r., I CSK 2755/23, postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2020 r., IV CSK 136/20 i z 11 lutego 2021 r., IV CSK 217/20).

Przechodząc do sygnalizowanego przez skarżącego zagadnienia prawnego, należy uznać, że po pierwsze zostało ono sformułowane w sposób, który uniemożliwia jego jednoznaczne odkodowanie. Po wtóre poza występowaniem w sprawach „frankowych” profesjonalistów (banków) oraz konsumentów, nie ma żadnych innych analogii do sprawy niniejszej. Nie można zatem uznać, że nawet próba odpowiedzi na postawione w sposób wadliwy pytanie, przełożyłaby się na treść rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Jednocześnie należy wskazać, że występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego w zasadzie powinno spełniać wymagania stawiane zapytaniu przedstawianego przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości (art. 390 § 1 k.p.c.), których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa (zob. np. postanowienia SN: z 24 października 2012 r., I PK 129/12; z 8 maja 2015 r., III CZP 16/15, Biul. SN 2015, nr 5). Takich wymagań przedstawione przez skarżącego zagadnienie bez wątpienia nie spełnia.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c., z uwzględnieniem § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (jedn. tekst: Dz.U. z 2023 r. poz. 1964).

M.L.

r.g.